

Τζόσλιν Ντέιβις

Αγγελικό

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

ΒΙΒΛΙΟ II

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A FRACTURED LIGHT
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγγελικό σκοτάδι II – Ραγισμένη ψυχή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jocelyn Davies
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Joselyn Davies, 2012
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Εικόνας εξωφύλλου: Colin Anderson, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2013

ISBN 978-618-01-0156-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζόσλιν Ντέιβις

Αγγελικό

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

Για τη Σελμπς (να γελάς, να ανησυχείς λιγότερο)

Ισορροπώ στο χείλος.

Βρισκόμαστε στο καταχείμωνο και το χιόνι καλύπτει τις πλαγιές λες και προσπαθεί να μας θάψει. Ακούω τον ήχο από τις φωνές των συμμαθητριών μου να αντηχεί στα βουνά, καθώς γελούν και σπάνε πλάκα. Βλέπω την καλύτερή μου φίλη, την Κέισι, να κατηγορίζει την πλαγιά, τσιρίζοντας καθώς πέφτει για χιλιοστή φορά, ενώ ο φίλος μας, ο Νταν, γελάει όπως τη βοηθάει να σηκωθεί. Λίγο πιο πέρα από το σημείο όπου στέκομαι, στην κορυφή του βουνού, ο Ίαν κατεβάζει τα γυαλιά πάνω στα μάτια του. Νιώθω σαν κάτι να με τραβά στο χείλος, σαν να με βάζει σε πειρασμό το χάσμα που εκτείνεται από κάτω.

Είμαι μονίμως διχασμένη. Διχασμένη ανάμεσα στον έλεγχο και το χάος· το πάθος και τη γαλήνη. Ανάμεσα στα προστάγματα της μοίρας και τα όσα θέλω εγώ. Ένα κομμάτι του εαυτού μου λαχταρά να ριχτεί στο κενό, να βουτήξει με το κεφάλι και να αφήσει την αίσθηση του ελέγχου να εξανεμιστεί, να τη σβήσει ο άνεμος. Κι ένα κομμάτι του εαυτού μου αποζητά να βρεθεί κάπου όπου δε θα χρειάζεται ποτέ να ανησυχεί για εκείνη την επιλογή – ή για οποιαδήποτε άλλη. Σε ένα μέρος όπου η γαλήνη και η ηρεμία θα είναι τα μόνα συναισθήματα που θα βιώνω – έχοντας πε-

ράσει μια ζωή προσπαθώντας να ξεπεράσω τον πόνο του θανάτου των γονιών μου, με τη θεία Τζο και τους πιστούς μου φίλους να με βοηθούν να βάλω και πάλι σε μια σειρά τα κομμάτια μου, ίσως σε ένα τέτοιο μέρος να ανήκω. Ίσως να μου αξίζει λίγη γαλήνη, τελικά.

Όμως, μόλις κάνω ένα βήμα πίσω από το χείλος του γκρεμού, η αδρεναλίνη πέφτει και τότε το μόνο που απομένει μέσα μου είναι ένα παγερό κενό. Δεν αισθάνομαι πια τον πόνο. Δεν αισθάνομαι ούτε ευτυχία, όμως. Ακούω μια φωνή στο αυτί μου να μου ψιθυρίζει: Πρέπει να επιλέξεις, Σκάι. Δε γίνεται να μείνεις για πάντα σε αυτόν το βράχο, να κοιτάξεις κάπου στο βάθος.

Στο όνειρο που βλέπω κάθε νύχτα, είμαι υποχρεωμένη να πάρω μια απόφαση. Κάθε φορά, ετοιμάζομαι να πηδήξω. Να επιτρέψω στον πόνο να επιστρέψει ορμητικά, αλλά μαζί του και κάθε άλλο συναίσθημα που τον συνοδεύει – αγάπη, οδύνη, χαρά. Θέλω να πετάξω πάνω από εκείνη την πλαγιά και να μην κοιτάξω ποτέ ξανά πίσω μου. Θέλω τόσο πολλά πράγματα. Αυτή η βαθιά επιθυμία είναι που με εμποδίζει να ζήσω σε μια διαρκή κατάσταση ηρεμίας.

Κι έτσι φέρνω τα σκι μου στη σωστή θέση. Ετοιμάζομαι να ξεκινήσω την κατάβαση του βουνού.

Όμως κάθε φορά κάποιος με εμποδίζει. Ένας παγερός, ξανθός άγγελος, με πρόσωπο καθησυχαστικά οικείο και συνάμα τρομερά γνώριμο. Τα φτερά του είναι τόσο εκτυφλωτικά λευκά, που αναγκάζομαι να κλείσω τα μάτια μου. Κι ενώ τα μάτια μου είναι κλειστά, το ψυχρό ατσάλι μιας λεπίδας καρφώνεται μέσα μου, με διαπερνά. Ο πόνος ξεσπά σαν χείμαρρος που έρχεται να καλύψει το κενό, καθώς η λεπίδα αποσύρεται. Δεν μπορώ να επιλέξω μεταξύ του χάους

και του ελέγχου, γιατί η επιλογή αυτή έχει ήδη γίνει, για λογαριασμό μου.

Κάτι με οδηγεί ψηλά, στα σύννεφα.

Βλέπω το ίδιο όνειρο κάθε νύχτα. Και ποτέ δεν ξυπνώ ανακουφισμένη στη σκέψη ότι ήταν απλώς ένα όνειρο. Γιατί, για μέρες ολόκληρες, δεν ξυπνώ καν.

1

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησα μόλις άνοιξα τα μάτια μου ήταν το γκρίζο φως που με κάλυπτε, σαν μια λεπτή, σχεδόν διάφανη γάζα. Μόρφασα και μισόέκλεισα τα μάτια μου, επιχειρώντας να εστιάσω την όρασή μου, όμως το φως ήταν τόσο δυνατό, ώστε το κεφάλι μου άρχισε να πονά. Έκλεισα ξανά τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά ανάσα.

Αυτό ήταν καλό. Ανέπνεα ξανά, τουλάχιστον. Πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήμουν νεκρή.

Μόλις άνοιξα ξανά τα μάτια μου, προσπάθησα ακόμα περισσότερο να εστιάσω την όρασή μου, παλεύοντας να καταλάβω πού βρισκόμουν. Το κρύο απλωνόταν ολόγυρά μου, οπότε δοκίμασα να σφίξω επάνω στο πιγούνι μου την κρεμ, πλεχτή κουβέρτα μου. Το μόνο που ένιωσα, όμως, ήταν ένα λεπτό, τριμμένο ύφασμα να αγγίζει την επιδερμίδα μου.

Αυτό δεν είναι η κουβέρτα μου. Πανικόβλητη, αναζήτησα κάτι οικείο, κάποιο σημείο αναφοράς που να μου έδειχνε ότι βρισκόμουν στο υπνοδωμάτιό μου. Όμως τα πάντα γύρω μου ήταν αλλόκοτα κι άγνωστα.

Δε βρίσκομαι στο σπίτι μου.

Σταδιακά, η κατάσταση άρχισε να αποκρυσταλλώνεται.

Εικόνες και σχήματα πήραν τη θέση τους· οι γραμμές έγιναν πιο καθαρές, ο χώρος άρχισε να προσδιορίζεται. Το φως έμπαινε απαλά μέσα από ένα ανοιχτό παράθυρο. Μπορούσα οριακά να διακρίνω μερικές πινελιές χρώματος, καφετί και πράσινο, μουτζουρωμένο στο φόντο ενός λευκού ουρανού. Κορυφές δέντρων. Το Κολοράντο το χειμώνα.

Μια ξεστρατισμένη λωρίδα φωτός έπεσε πάνω στο ξεθωριασμένο σκέπασμα που με κάλυπτε. Κούνησα τα δάχτυλα των ποδιών μου και παρατήρησα την κίνησή τους να προκαλεί κύματα στο φως που απλωνόταν πάνω στο κρεβάτι. Επομένως, δεν ήμουν παράλυτη. Δοκίμασα επίσης να κουνήσω τα δάχτυλα των χεριών μου κι ύστερα το λαιμό μου. Ανοιγοέκλεισα τα μάτια αρκετές φορές κι ύστερα άνοιξα το στόμα μου, το τέντωσα καλά και μετά το έκλεισα. Μπορούσα να κινηθώ, όμως ένιωθα τους μυς και τις αρθρώσεις μου πιασμένους, αχρησιμοποίητους. Πόσο καιρό ήμουν ξαπλωμένη εδώ;

Όπως έστριψα το κεφάλι μου, διέκρινα φευγαλέα κάτι μεταλλικό πάνω σε ένα ξύλινο κομοδίνο, δίπλα στο κρεβάτι μου, οπότε το σώμα μου σφίχτηκε. Αμέσως το μυαλό μου έτρεξε στα δάση, κάτω από το όλο και σκοτεινότερο πέπλο της νύχτας, στη λάμψη ενός μετάλλου που ερχόταν με ταχύτητα καταπάνω μου. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, ο λαιμός μου ξαφνικά είχε στεγνώσει. Δεν ήξερα αν η αντίδρασή μου είχε προκληθεί από τη μνήμη ή τη φαντασία μου.

Τι μου συνέβη;

«Εύπνα», ψιθύρισε μια γυναικεία φωνή, χρησιμοποιώντας εκείνο τον πνιχτό τόνο που προορίζεται για νοσοκομεία και βιβλιοθήκες. «Έλα. Πήγαινε να κοιμηθείς κάτω, στον καναπέ. Χρειάζεσαι λίγη ξεκούραση».

Παλεύοντας να διακρίνω από πού ερχόταν η φωνή, κατάφερα τελικά να εντοπίσω μια νεαρή γυναίκα που στεκόταν στην απέναντι γωνιά του δωματίου. Μακριά, καστανά μαλλιά κρέμονταν χτενισμένα σε μια παχιά, λαμπερή πλεξούδα στην πλάτη της. *Δε μιλάει σ' εμένα*, συνειδητοποίησα.

Τότε, μια δεύτερη κουρασμένη φωνή απάντησε. Αντρική φωνή.

«Μμμ... ναι. Πόση ώρα κοιμόμουν;» Προσπάθησα να δω πίσω από τη γυναίκα, χωρίς να κινήσω τους μυς κάτω από το λαιμό μου, όμως αυτό αποδείχθηκε δυσκολότερο από όσο υπολόγιζα, οπότε εγκατέλειψα την προσπάθεια. Μπορούσα να διακρίνω οριακά μια ταλαιπωρημένη μπότα του σκι απλωμένη πίσω της. Όποιος κι αν ήταν εκείνος στον οποίο μιλούσε, καθόταν σε μια κουνιστή καρέκλα στη γωνία. Η βαριά, τραχιά φωνή του μου θύμιζε κάτι. Ένωσα ένα σπασμό στο στήθος μου.

«Είχαμε κάποια αλλαγή;» Η φωνή του ακούστηκε άτονη, σαν να γνώριζε ήδη την απάντηση.

«Όχι», είπε εκείνη. «Κι αν θέλεις πραγματικά να συνέλθει, πρέπει να την αφήσεις να ξεκουραστεί.»

«Γιατί, την ενοχλώ σε κάτι που κάθομαι εδώ;»

«Δεν ανησυχώ μονάχα για εκείνη. Χρειάζεσαι κι εσύ ξεκούραση. Πώς θα μπορέσουμε να την προστατέψουμε, αν είμαστε εξουθενωμένοι; Έλα, εγώ τώρα σηκώθηκα. Σειρά σου.»

«Ναι, όμως...»

«Δε θα τη βοηθήσεις σε κάτι, αν σε πάρει ξανά ο ύπνος. Με όλα αυτά που πρόκειται να συμβούν...»

«Δε με ενδιαφέρει το τι πρόκειται να συμβεί, Άρντιθ.

Αυτό που με ενδιαφέρει είναι το τι έχει ήδη συμβεί. Αν μπορούσα να επιστρέψω σ' εκείνη τη νύχτα...»

«Άσερ, άκουσέ με...»

Άσερ. Στο άκουσμα του ονόματός του, κάτι ασημένιο και φωτεινό διέτρεξε τις φλέβες μου. Ένωσα το πρόσωπό μου να φλέγεται και ταυτόχρονα να παγώνει.

«Δεν μπορείς», είπε η γυναίκα.

Ευχήθηκα να μπορούσα να ανακαθίσω και να τον φωνάξω. Όμως το σώμα μου δε συνεργαζόταν.

«Το μόνο που θέλω είναι να γυρίζει κοντά μου», είπε σιγανά, οπότε μου έκανε εντύπωση το πόσο διαφορετικός ακούστηκε. Τόσο σοβαρός και προβληματισμένος. Δεν μπορούσα να διακρίνω το παραμικρό ίχνος από τον συνήθως παιχνιδιάρικο τόνο της φωνής του.

Χιλιάδες μικροσκοπικά αστέρια βάλθηκαν να τρεμοπαίζουν μπροστά στο οπτικό μου πεδίο. Κάτι τρομερό πρέπει να μου είχε συμβεί για να ανησυχεί τόσο ο Άσερ. Όμως, τι;

«Το ίδιο θέλουμε όλοι μας», είπε η γυναίκα. «Δε γίνεται να κερδίσουμε χωρίς τη βοήθειά της».

«Δεν εννοούσα τη μάχη, Άρντιθ».

«Το ξέρω». Οι ώμοι της γυναίκας μάγκωσαν. «Κάποτε το ίδιο ακριβώς πράγμα είχε πει κάποιος και για μένα. Διακινδύνευε τη ζωή του, προκειμένου να με φέρει και πάλι κοντά του. Και δεσ τι συνέβη». Μπορεί να ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, σε μια γωνία, όμως καταλάβαινα πως εκείνα τα λόγια ήταν γεμάτα νόημα. Αναρωτήθηκα ποια ιστορία να κρυβόταν από πίσω τους. Ήταν φανερό ότι γνωρίζονταν από παλιά.

«Ήταν διαφορετική κατάσταση εκείνη», είπε δύσθυμα ο Άσερ.

«Η ίδια ακριβώς κατάσταση ήταν. Μπορεί να βασιζόμαστε στο πάθος, όμως ο έρωτας μπορεί να οδηγήσει έναν άγγελο στην παράνοια, Άσερ. Μπορεί να αναστατώσει τους ουρανούς, να μεταβάλει το αποτέλεσμα ενός πολέμου».

«Αυτή δεν είναι η ουσία;» Ο Άσερ ξεφύσησε δυνατά και τίνιαξε πέρα την μπότα του εκνευρισμένος. Η ηλικία του μετριόταν σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, όμως έμοιαζε και συμπεριφερόταν ακριβώς όπως ένα δεκαεπτάχρονο αγόρι. «Νόμιζα ότι το όλο θέμα είχε να κάνει με τον έρωτα και με την αλλαγή του κόσμου. Αυτό δεν είναι που μας καθιστά Επαναστάτες;»

«Κανονικά, ναι», απάντησε εκείνη. «Όμως ζούμε σε αλλόκοτους και επικίνδυνους καιρούς. Η εκχειρία ανάμεσα στην Τάξη και την Επανάσταση τερματίστηκε τη στιγμή που ο Άσταροθ κατέστρεψε τον Όριαξ. Πλέον, αυτό που μας απασχολεί πρώτα και κύρια είμαστε εμείς οι ίδιοι».

«Ελαφρώς υποκριτικό αυτό, δε συμφωνείς;» ρουθούνισε εκείνος.

Η Άρντιθ έμεινε να τον κοιτάζει.

«Ίσως», είπε. «Όμως προέκυψαν καταστάσεις τις οποίες δε θα μπορούσαμε να έχουμε προβλέψει. Δεν είμαστε οι Προικισμένοι. Δεν μπορούμε να διαβλέψουμε τη μοίρα».

«Δεν πρόκειται να την εγκαταλείψω», είπε ο Άσερ με σκληρή φωνή. «Μόλις ξυπνήσει, θα συνταχθεί με την Επανάσταση. Θα δεις. Θα μας βοηθήσει».

«Ναι», είπε εκείνη. «Στο μεταξύ, πήγαινε να κοιμηθείς. Άναψα φωτιά κάτω, στο τζάκι».

Ο Άσερ αναστέναξε, ακούμπησε το κεφάλι πάνω στις παλάμες του.

«Ελπίζω να πετύχει όλο αυτό».

Η Άρντιθ ακούμπησε την παλάμη της στην πλάτη του.
«Κι εγώ το ίδιο», είπε.

Τότε έφυγε από τη μέση κι έτσι μόρεσα να τον δω ανεμπόδιστα. Θυμήθηκα αμέσως την πρώτη φορά που τον είδα, να γέρνει πάνω στον τοίχο έξω από το *Love the Bean*, τη βραδιά των γενεθλίων μου. Τα μαλλιά του ήταν τόσο σκούρα, τα μάτια του τόσο μαγευτικά μαύρα, ώστε δε φαινόταν απλώς άνετος τη νύχτα – έδινε την εντύπωση ότι αποτελούσε κομμάτι της. Το σεληνόφως έπεφτε πάνω στα ψηλά ζυγωματικά του και το βλέμμα του είχε μια παιχνιδιάρικη, ελαφρώς αλαζονική χροιά.

Τώρα, όμως, τα μάτια του ήταν θλιμμένα, σοβαρά. Δεν υπήρχε υποψία σεληνόφωτου, ίχνος αλαζονείας. Το μακρυμάνικο, ισοθερμικό πουκάμισό του και το τζιν του ήταν τσαλακωμένα, σαν να είχε κοιμηθεί με αυτά, σαν να τα φορούσε εδώ και μέρες. Τα σκούρα μαλλιά του είχαν μακρύνει κάπως και φαίνονταν αχτένιστα, λες και η ανησυχία τα έκανε να σηκώνονται από τις ρίζες τους. Κάτι τον είχε αλλάξει.

Ο άνεμος τράνταξε το κούφωμα του παραθύρου κι εγώ ξεροκατάπια για να απαλλαγώ από τον κόμπο που σχημάτισε η ζήλια στο λαιμό μου, μόλις γύρισε προς το μέρος μου η Άρντιθ. Ήταν εκπληκτικά όμορφη, με σκούρα καστανά μάτια και αφεγάδιαστη, μελαχρινή επιδερμίδα. Έκλεισα τα μάτια μου, πριν προλάβει να δει πως είχα ξυπνήσει.

«Θέλω να μείνω εδώ απόψε», είπε ο Άσερ. «Σε αυτή την καρέκλα. Πάρε εσύ το κρεβάτι».

Η Άρντιθ αναστέναξε.

«Εντάξει. Όμως, αν ξυπνήσει, θυμήσου τι είπαν. Μην της μιλήσεις για ό,τι συνέβη. Θα είναι ευάλωτη στην αρχή,

οπότε θα ήταν επικίνδυνο αν οι μνήμες την κατέκλυζαν υπερβολικά γρήγορα».

«Ναι, ναι, ξέρω». Αναστέναξε. «Τι θα κάνουμε; Ακόμα κι αν πετύχει το σχέδιο, δεν μπορούμε να την πάμε πίσω στο στρατόπεδο των Επαναστατών».

«Όχι», συμφώνησε η Άρντιθ. «Αν τελικά συνέλθει, οι δυνάμεις της θα είναι υπερβολικά ασταθείς. Θα αντιδρούσαν βίαια απέναντι σε τόσο χάος. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποδειχθεί καταστροφικό για εμάς. Ή για την ίδια», πρόσθεσε.

«Είχαν δίκιο. Είναι μια κινούμενη ωρολογιακή βόμβα. Ένα όπλο με απρόβλεπτη δύναμη».

«Τελικά, όμως», είπε η Άρντιθ κι έκανε μια παύση, «σύντομα, ελπίζω, θα είναι περισσότερο ικανή να ελέγξει τις δυνάμεις της. Άσερ, η ανάμνηση θα πυροδοτήσει ισχυρά συναισθήματα μέσα της. Ξέρεις για τι πράγματα είναι ικανή σε μια τέτοια κατάσταση. Εκεί ήσουν. Πρέπει να κρατήσεις μακριά εκείνες τις αναμνήσεις για κάποιο διάστημα. Αν επιστρέψουν όλες μαζί ξαφνικά, η επίδρασή τους ίσως αποδειχθεί αφόρητα μεγάλη».

«Θα το αντέξει».

«Εμάς εννοούσα».

Ακολούθησε νέα παύση. Πέθαινα να ανοίξω τα μάτια μου, όμως συγκρατήθηκα. Ένιωθα την καρδιά μου να έχει σκαρφαλώσει στο λαρύγγι μου και έτρεμα μήπως με την ησυχία άκουγαν την καρδιά μου να χτυπάει πιο γοργά, τις ανάσες μου να βγαίνουν κοφτές, ανήσυχες.

«Θυμάμαι την εποχή που ένιωθα όπως εσύ τώρα», είπε σιγανά η Άρντιθ. Τη φαντάστηκα να ακουμπά τρυφερά το χέρι της στην πλάτη του Άσερ.

«Δεν έφταιγες εσύ», είπε ο Άσερ. «Για ό,τι συνέβη στον

Γκίντεον, εννοώ. Δικό μου ήταν το φταίξιμο». Πήρε μια ανάσα και τα πάντα στο δωμάτιο φαίνονταν σαν να ανασαίνουν μαζί του. «Την αγαπώ».

«Το ξέρω», είπε εκείνη. «Ό,τι κι αν πω εγώ, δεν μπορώ να το εμποδίσω να συμβεί». Άκουσα ένα θρόισμα και μια πόρτα να τρίζει όπως περιστρεφόταν πάνω σε σκουριασμένους, παμπάλαιους μεντεσέδες. Ο ήχος βημάτων που κατέβαιναν τα σκαλοπάτια. Κι ύστερα, ξαφνικά, στο δωμάτιο απλώθηκε σιωπή. Τέτοια σιωπή, που μπορούσα πραγματικά να αφουγκραστώ τους χτύπους της καρδιάς μου. Όχι της καρδιάς του Άσερ, όμως. Αυτή δεν υπήρχε.

Άνοιξα τα μάτια μου.

Ο Άσερ εξακολουθούσε να κάζεται με το κεφάλι ακουμπισμένο στις παλάμες του. Η πλάτη του ανεβοκατέβαινε ελαφρά σε κάθε του ανάσα.

Δεν μπορούσα να βγάλω τα λόγια του από το μυαλό μου. *Την αγαπώ*.

Ήταν αδύνατο να συνεχίσω να κάνω ότι κοιμόμουν. Ήταν αδύνατο να μείνω εκεί, ξαπλωμένη, χωρίς να λέω κουβέντα. *Την αγαπώ, την αγαπώ, την αγαπώ*, ήταν σαν να έλεγε κάθε χτύπος της καρδιάς μου. Με κόπο κατάφερα να ανακαθίσω.

Το ξεχαρβαλωμένο κρεβάτι έτριξε από κάτω μου.

Ο Άσερ τίναξε το κεφάλι του στο άκουσμα του ήχου.

Οπότε τα βλέμματά μας συναντήθηκαν κι ήταν σαν να ξεσπούσε ένας κατάμαυρος κεραυνός, διαγράφοντας καθατί άλλο πέρα από τα δύο πράγματα που είχαν σημασία σε ολόκληρο τον κόσμο:

Ήμουν ζωντανή.

Κι ο Άσερ με αγαπούσε.

2

Ανοίξαμε και οι δυο τα στόματά μας την ίδια στιγμή. Έκλεισα το δικό μου αμέσως, όμως του Άσερ παρέμεινε ανοιχτό. Ένιωθα δάκρυα να αναβλύζουν στα μάτια μου. *Να φανείς δυνατή, Σκάι. Είσαι ζωντανή. Μπορείς να τα καταφέρεις.*

Ο Άσερ έβγαλε έναν πνιχτό ήχο και πετάχτηκε όρθιος από την καρέκλα του.

«Σκάι!» αναφώνησε με πνιχτή φωνή, παραμερίζοντας τα μαλλιά που είχαν πέσει στα μάτια του. Την επόμενη στιγμή βρέθηκε στο πλευρό μου, γύρω μου, με σήκωνε στα χέρια του και με έσφιγγε δυνατά επάνω του. «Πέτυχε», είπε, μιλώντας πάνω στα μαλλιά μου. «Νόμιζα... δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Εγώ φταίω. Δεν...»

Ένιωσα το πρόσωπό μου υγρό και συνειδητοποίησα ότι δάκρυα κυλούσαν ασταμάτητα στα μάγουλά μου.

«Πέθανα;» ρώτησα. Η φωνή μου ακούστηκε στεγνή και σπασμένη.

Εκείνος γέλασε, ένα σιγανό μουρμουρητό που με έκανε να ανατριχιάσω σύγκορμη.

«Όχι, δεν πέθανες. Απλώς μας τρόμαξες για λίγο, αυτό είναι όλο». Έκανε λίγο πίσω και με κοίταξε κατάματα. «Το ήξερα πως θα τα καταφέρεις».

«Η θεία Τζο λέει πως, αν είμαι κάτι, είμαι μαχήτρια», είπα με σπασμένη φωνή.

«Έχει απόλυτο δίκιο», απάντησε εκείνος κι ένα πλατύ χαμόγελο απλωνόταν σταδιακά στο πρόσωπό του. Έπειτα άφησε τον αντίχειρά του να περάσει πάνω από τις φακίδες στη ράχη της μύτης μου. «Είσαι πράγματι πολλά καταπληκτικά πράγματα».

Έφερα την παλάμη μου πάνω στη δική του κι αυτή στάθηκε πάνω στο μάγουλό μου. Με κοίταζε στα μάτια σαν να ήμουν κάτι πολύτιμο που κόντεψε να το χάσει.

«Τι... τι μου συνέβη;» ρώτησα.

«Αυτά μπορούμε να τα συζητήσουμε αργότερα».

«Μα...»

«Για την ώρα, κοίτα να ξεκουραστείς», είπε καθησυχαστικά ο Άσερ. «Θα μιλήσουμε, μόλις νιώσεις καλύτερα».

«Καλά νιώθω και τώρα», επέμεινα, παλεύοντας να ανακαθίσω λίγο περισσότερο στο κρεβάτι.

Εκείνος έφερε την παλάμη του στον ώμο μου για να με στηρίξει και με κοίταξε σοβαρά.

«Αλήθεια, δε θυμάσαι;»

Κούνησα το κεφάλι μου, μορφάζοντας ελαφρά από το μάγκωμα που ένιωθα. Ο Άσερ έκανε λίγο πίσω και με κοίταξε από πάνω.

«Είσαι ζωντανή, Σκάλι», είπε. «Είσαι ασφαλής εδώ. Αυτά τα δύο πράγματα είναι που έχουν σημασία».

«Προσπαθείς να αποφύγεις την ερώτηση». Το βλέμμα μου πέρασε από μπροστά του, στράφηκε στο ανοιχτό παράθυρο. «Στο Κολοράντο βρισκόμαστε;»

«Ναι», απάντησε. «Όμως, Σκάλι...»

«Τι είναι αυτό το μέρος;» ρώτησα.

«Σε καμπίνα βρισκόμαστε. Όμως, άκουσέ με, από τη στιγμή που θα αρχίσεις να κάνεις ερωτήσεις...»

«Τι είδους καμπίνα; Πώς τη βρήκες;»

«Καλύτερα να μιλήσουμε όταν θα έχεις ανακτήσει όλες τις δυνάμεις σου», είπε ο Άσερ. «Δε νομίζω ότι η Τάξη θα μπορέσει να σε εντοπίσει εδώ».

Δεν απάντησα αμέσως. Η Τάξη. Πώς θα μπορούσα να ξεχάσω εκείνη την ομάδα των αγγέλων που είχαν τη δυνατότητα να ελέγχουν τη μοίρα και τη Φυσική Τάξη του κόσμου – συμπεριλαμβανομένης της ζωής των ανθρώπων; Πίστευαν στη ζωή βάσει κανόνων, ανεξαρτήτως του όποιου τιμήματος είχε αυτό. Οι αγγελιαφόροι τους ονομάζονταν Φύλακες και είχαν σταλεί στη Γη προκειμένου να εφαρμόσουν το σχέδιό τους. Δε διέθεταν ελεύθερη βούληση.

Σύμφωνα με την Τάξη, κανείς δε διέθετε ελεύθερη βούληση.

Ο Άσερ μου χαμογέλασε πλατιά και σήκωσε το ένα φρύδι.

«Κι αν αποτύχουν όλα τα μέτρα που πήραμε», είπε, «θα πρέπει να τα βάλουν μαζί μου, πριν μπορέσουν έστω να σε αγγίξουν». Εκείνη η γνώριμη, σκανταλιάρικη όψη τρύπωσε και πάλι στο βλέμμα του. «Μονάχα εγώ έχω αυτό το προνόμιο».

Του χαμογέλασα πλατιά, πειραχτικά.

«Τι μου λες, σοβαρά;» Ήταν δύσκολο να μην αισθάνεσαι ασφαλής κοντά στον Άσερ. Εξέπεμπε αυτοπεποίθηση, κι εκείνη τη στιγμή τον πίστευα, όταν είπε πως δε θα άφηνε να μου συμβεί κανένα κακό.

Αναρωτήθηκα αν η μητέρα μου είχε νιώσει το ίδιο απέναντι στον πατέρα μου. Αν αυτό ήταν που την είχε ωθήσει στο να πιστέψει ότι άξιζε να διακινδυνεύσει τα πάντα για

χάρη του. Οι γονείς μου ήταν άγγελοι, κάτι που είχα ανακαλύψει μόλις στα δέκατα έβδομα γενέθλιά μου. Η μητέρα μου ήταν Φύλακας κι ο πατέρας μου Επαναστάτης. Όμως, όταν ήρθε η στιγμή να με γεννήσουν, είχαν ήδη εξοριστεί στη Γη ως θνητοί· αυτή ήταν η τιμωρία τους επειδή αγάπησε ο ένας τον άλλο. Τώρα ήταν νεκροί, ενώ μέσα μου μαίνονταν δυνάμεις τις οποίες κανείς δεν έδειχνε ικανός να κατανοήσει και, λιγότερο από όλους, εγώ η ίδια.

Θα νόμιζε κανείς ότι η Επανάσταση ήταν επικίνδυνη, καθώς τα μέλη της πίστευαν ακράδαντα ότι οι ανατροπές και οι καταστροφές οδηγούσαν στην αναγέννηση και την αναζωογόνηση. Όμως, καθώς κοίταζα τα μεθυστικά μαύρα μάτια του Άσερ, ήξερα ότι είχε δίκιο – το να παραμείνω ασφαλής από τα μέλη της Τάξης ήταν η καλύτερη επιλογή. Κάτι στον τρόπο με τον οποίο η Τάξη επιχειρούσε να ασκήσει έναν απόλυτα υπολογισμένο έλεγχο φάνταζε ακόμα πιο επικίνδυνο. Είχα την ανεξήγητη αίσθηση πως υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος για τον οποίο, πλέον, τους φοβόμουν κι εγώ. Είχε να κάνει με το λόγο που με είχε οδηγήσει εδώ, με το πώς είχα καταλήξει να πέσω σε κώμα. Μπορούσα σχεδόν να θυμηθώ...

Το μόνο που χρειαζόμουν ήταν να μου δώσει ο Άσερ μερικές πληροφορίες.

Σήκωσα το κεφάλι και τον κοίταξα, οπότε το μαγνητικό του χαμόγελο με αιχμαλώτισε, έτσι όπως συνέβαινε πάντοτε. Ένωσα τα μάγουλά μου να αναποκοκκινίζουν. Άσερ. Τον θυμόμουν τόσο καθαρά. Οι συναισθηματικές αναμνήσεις ήταν εξίσου ισχυρές με τις σωματικές, ένα άρωμα, ένα άγγιγμα ή ένα τραγούδι. Είχε περάσει τόσος καιρός που πάλευα να μην του ανοιχτώ.

Η σχέση μας έμοιαζε με μάχη: ποιος θα αποδεικνυόταν περισσότερο πνευματώδης, πιο τολμηρός, πιο επιφυλακτικός. Δεν ήθελα να παραδεχτώ ότι ήμουν τόσο διαφορετική ώστε να θεωρούμαι ξεχωριστή. Κι εκείνος είχε αναλάβει να με προστατεύει, να με νοιάζεται, να με βοηθήσει να κατασταλάξω στις δυνάμεις μου και, τελικά, να με στρέψει προς το σκοτάδι και την Επανάσταση.

Ένιωθα σαν να μην έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που καθόμουν κουλουριασμένη μαζί του στη βεράντα του σπιτιού μου, στο Ρίβερ Σπρινγκς του Κολοράντο, με μια μάλλινη κουβέρτα τυλιγμένη σφιχτά γύρω μας, κουρνιασμένοι στην πολυθρόνα μας, καθώς η σελήνη ξεπρόβαλλε φωτεινή στον ουρανό.

Το όλο νόημα της Επανάστασης είναι να μπορούμε να ζούμε με τους δικούς μας κανόνες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πηδήξαμε. Και ξέρω ότι βρίσκεσαι παγιδευμένη ανάμεσα σε δύο επιλογές και δεν έχεις ακριβώς συνειδητή άποψη για το θέμα. Οι δυνάμεις σου θα πάρουν τον έλεγχο όταν χρειαστεί πραγματικά.

Όμως εγώ έχω επιλογή, Σκάι. Και δεν υπάρχει τίποτα που να ήθελα ποτέ περισσότερο.

Και τότε τον είχα φιλήσει.

Από εκεί και μετά, όμως, τα πάντα ήταν θολά. Θυμάμαι σειρήνες να ακούγονται. Κάποιος που αγαπούσα πληγώθηκε. Η θεία Τζο έλειπε, στο δάσος, μακριά από το σπίτι. Και κάτι είχε μπει ανάμεσα στον Άσερ και σ' εμένα. Κάτι που με είχε οδηγήσει εδώ.

Ήξερα πως είχε κάποια σχέση με την Τάξη. Εδώ και δεκαεπτά χρόνια επιχειρούσαν να ελέγξουν τη μοίρα μου. Ποιος ο λόγος να σταματήσουν τώρα;

Όμως, είμαι ασφαλής εδώ, σκέφτηκα, καθώς η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πιο γοργά. Τουλάχιστον, ασφαλής με τη σωματική έννοια. Κι είμαι μαζί με τον Άσερ.

Το χέρι του εξακολουθούσε να είναι ζεστό όπως έπιανε το μάγουλό μου, οπότε έφερα ξανά την παλάμη μου πάνω στη δική του. Ένα ελαφρύ βουητό, σαν ηλεκτρικό ρεύμα, άρχισε να ακούγεται και να δυναμώνει εκεί όπου έρχονταν σε επαφή οι επιδερμίδες μας. Οι δυνάμεις μου θαρρείς και παρήγαγαν θερμότητα κάθε φορά που αισθανόμουν κάποια συναισθηματική φόρτιση· ήταν το αγγελικό αίμα του Επαναστάτη που διέτρεχε το σώμα μου. Κατέβασα την παλάμη του στο λαιμό μου, καθώς σήκωνα το άλλο μου χέρι για να τον τραβήξω προς το μέρος μου, πάνω στο ξεθωριασμένο σκέπασμα.

«Χαίρομαι τόσο που επέστρεψες», μουρμούρισε εκείνος και με άφησε να τον φέρω κοντά μου, καθώς τα δάχτυλά του πλέκονταν ανάμεσα στα μαλλιά μου. Τα χείλη του ήταν στεγνά από τον ήλιο και τον αέρα, όμως τα ένιωσα ζεστά πάνω στα δικά μου. Ήταν αλμυρά από τα δάκρυά μου, ίσως κι από τα δικά του δάκρυα, κι ήθελα να τα γευτώ κι άλλο. Ήθελα να τον γευτώ όσο περισσότερο μπορούσα.

Και τότε μια ανάμνηση διέτρεξε το κορμί μου.

Αιωρούμουν, παγωμένη, ένιωθα πούπουλα να ακουμπάνε τα μάγουλα και τα μαλλιά μου. Τα μάτια μου ήταν κλειστά, αλλά αισθανόμουν τον αέρα να περνάει ορμητικά από δίπλα μου και μύριζα τον χειμωνιάτικο ουρανό.

Οι παλάμες του ήταν σαν φωτιές πάνω στο λαιμό μου, κατηφόριζαν στο κορμί μου, έβρισκαν το δρόμο τους πάνω από το τζιν μου και μέσα από την μπλούζα μου. Τον έσφιξα ακόμα πιο δυνατά επάνω μου, μπλέκοντάς τον ανάμεσα στο

σκέπασμα. Τα άκρα μου ήταν μουδιασμένα, καθώς κοιμόμουν τόσο καιρό, όμως δεν πονούσα πια. Ήμουν ζωντανή.

«Μείνε μαζί μου, Σκάι». Καθώς πετούσαμε πιο ψηλά, με κρατούσε σφιχτά στο ένα χέρι και με το άλλο πίεζε πάνω από το τραύμα μου. «Μην πεθάνεις. Δε γίνεται να πεθάνεις. Όχι ακόμη».

Τα δάχτυλα του Άσερ ήταν καυτά πάνω στην επιδερμίδα μου, ενώ το μαλακό ύφασμα του ισοθερμικού πουκαμίσου του σερνόταν πάνω στο στομάχι μου, καθώς έφερνε το σώμα μου πιο κοντά στο δικό του. Πέρασε από πάνω μου και το βάρος του ήταν ευχάριστο, σαν να με επανέφερε η βαρύτητα πίσω στη Γη.

Μου ήταν αδύνατο να αποσπάσω τα χείλη μου από τα δικά του. Τα δάχτυλά μου άγγιξαν το λαιμό του και τις γωνίες του σαγονιού του. Μου είχε σώσει τη ζωή· σίγουρα αυτό είχε κάνει. Η θερμότητα που διέτρεχε τις φλέβες μου απειλούσε να με καταπιεί, μετατρέποντάς με σε σπίθα και στάχτες. Πλέον είμαστε μαζί. Τίποτε πια δε θα μπορούσε να μπει ανάμεσά μας.

Ο αέρας που φυσούσε γύρω μας μύριζε πευκοβελόνες και σύννεφα, καθώς και κάτι άλλο. Κάτι μαύρο και αψύ.

Καπνός.

«Σκάι!» αναφώνησε ξαφνικά ο Άσερ, καθώς αποτραβιόταν απότομα και άρχιζε να χτυπά τις παλάμες του στα πόδια μου, κάτω από το σκέπασμα. Κοίταξα προς τα κάτω και σάστισα. Τα μπατζάκια του παντελονιού μου κάπνιζαν, ενώ μικρές φλόγες είχαν αρχίσει να ξεπηδούν.

Φλόγες.

Ο Άσερ τράβηξε μεμιάς την κουβέρτα που είχε μπλεχτεί ανάμεσα στα πόδια μου και έσβησε τη φωτιά. Εγώ, όμως,

δεν αισθανόμουν τίποτε. Το μόνο που έκανα ήταν να κάθονται εκεί, με την πλάτη ολόγεια, μουδιασμένη, παρακολουθώντας τον καθώς βεβαιωνόταν πως είχαν σβήσει και οι τελευταίες φλόγες. Η Άρντιθ είχε δίκιο – οι δυνάμεις μου ήταν απρόβλεπτες. Ήμουν επικίνδυνη.

Η καρδιά μου χτυπούσε ξέφρενα. Κι όχι εξαιτίας αυτού που είχε μόλις συμβεί.

Χτυπούσε σαν τρελή γιατί είχα μόλις θυμηθεί κάτι άλλο.

Στο ξέφωτο, μακριά από κάτω, ένα τείχος φωτιάς υψωνόταν εκεί όπου είχα πέσει δίπλα στον Ντέβιν. Μια μαύρη σπείρα καπνού στροβιλιζόταν στον αέρα.

«Σκάι, είσαι εντάξει;» Ο Άσερ βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου, όμως η φωνή του ακουγόταν σαν να έρχεται από το άπειρο, καθώς η καρδιά μου συνέχιζε τους ξέφρενους χτύπους της. «Η φωτιά έσβησε», είπε. «Μήπως τραυματίστηκες;»

«Σκάι!» ακούστηκε μια φωνή. «Πρέπει να σε προειδοποιήσω!»

«Αν τραυματίστηκα;» ρώτησα, σαν να αναζητούσα το νόημα εκείνης της λέξης.

«Να με προειδοποιήσεις;» Στεκόμουν εκεί, ακίνητη, ριζωμένη στη γη σαν δέντρο. «Για ποιο πράγμα;»

«Από τη φωτιά», είπε ο Άσερ, ο οποίος προσπαθούσε ακόμη να συνέλθει. «Οι δυνάμεις σου παραμένουν ανεξέλεγκτες, όπως πάντα, απ' ό,τι φαίνεται». Έκανε μια παύση και χαμογέλασε πονηρά. «Εγώ το προκάλεσα αυτό;»

Μια κρύα λεπίδα, παγωμένη και αιχμηρή, βυθίστηκε στο στομάχι μου.

Το όνειρο. Η φευγαλέα λάμψη ενός μετάλλου πάνω στο κομοδίνο. Το αίμα που απλωνόταν πάνω στο πουκάμισό μου σαν τριαντάφυλλο από νερομπογιά.

«Άσερ», είπα ξέπνοα, όπως έκανα να πιάσω το στομάχι μου. Με κοίταξε ταραγμένος.

«Τι είναι; Τι συμβαίνει;»

Με εξέπληξε πόσο αιφνίδιος ήταν ο πόνος όταν βγήκε.

«Θυμάμαι. Τα θυμάμαι όλα».

«Σκάι, ηρέμησε», με παρότρυνε ο Άσερ. Το βλέμμα του αναζήτησε τα μάτια μου. «Δε θέλεις να αναστατωθείς υπερβολικά. Δεν έχουμε ιδέα τι θα μπορούσε να συμβεί. Τι θα μπορούσες να κάνεις».

Εγώ, όμως, δεν του έδυνα σημασία. Πλέον θυμόμουν. Κι η αλήθεια ήταν ακόμα πιο τρομερή απ' ό,τι θα μπορούσα να φανταστώ.

«Ο Ντέβιν ήταν», είπα. «Προσπάθησε να με σκοτώσει».

Το μικρό δωμάτιο σ' εκείνη την καμπίνα στο δάσος ξαφνικά φαινόταν αφόρητα ζεστό κι εγώ αισθανόμουν ένα αμυδρό βουητό από κάτω μας, καθώς πάλευα να ελέγξω την αναπνοή μου. Το παρατήρησε κι ο Άσερ.

«Σσςς», έκανε, σαν να ήμουν κάποιο άγριο ζώο που έπρεπε να ηρεμήσει. «Μείνε ψύχραιμη. Είσαι εντάξει, το θυμάσαι; Είσαι ασφαλής. Δε θέλεις να προκαλέσεις κάποια άλλη αντίδραση».

Όπως τον κοίταξα, ψηλάφησα τον κορμό μου, αναζητώντας το σημείο όπου με είχε τραυματίσει ο Ντέβιν. Τραύμα, όμως, δεν υπήρχε. Ούτε επίδεσμοι ή κάποια ευαισθησία. Σήκωσα μερικά εκατοστά την μπλούζα μου και κοίταξα προς τα κάτω. Η επιδερμίδα του στομαχιού μου ήταν λεία. Είχε την ίδια όψη όπως πάντα. Δεν υπήρχε καμία ένδειξη πως είχα τραυματιστεί καν εκεί.

«Μα, το έκανε... έτσι δεν είναι; Θυμάμαι που...» Μόρφασα και κατέβασα ξανά την μπλούζα μου. «Με μαχαίρωσε». Πρόφερα τις λέξεις ψιθυριστά, από φόβο, μολονότι παράλογο, πως, αν τις έλεγα δυνατά, ίσως να συνέβαινε και πάλι το ίδιο. «Με κοίταζε στα μάτια την ώρα που το έκανε». Το πρόσωπο του Άσερ σκοτείνιασε. «Γιατί;» ρώτησα, καθώς από μέσα μου ανάβλυζε ο πανικός, ανάμει-

κτος με σύγχυση και μια βαθιά, έντονη θλίψη. «Γιατί να το κάνει αυτό; Νόμιζα –το είπε ο ίδιος– ότι με αγαπούσε».

«Δες και χρειαζόμουν λόγο για να τον μισήσω ακόμα περισσότερο», μουρμούρισε ο Άσερ, αποφεύγοντας το βλέμμα μου. Αμέσως μετάνιωσα που μίλησα. Η Τάξη και η Επανάσταση έτρεφαν αμοιβαίο μίσος το οποίο θα έμενε άσβεστο μέχρι το τέλος του χρόνου κι ο Άσερ με τον Ντέβιν ήταν απλώς πιόνια εκείνης της προαιώνιας αντιπαράθεσης. Ήταν αδύνατον ακόμα και να κοιταχτούν χωρίς να πέσει η θερμοκρασία του αέρα ανάμεσά τους τουλάχιστον δέκα βαθμούς.

«Δεν είπα ότι τον αγαπούσα κι εγώ», επισήμανα σιγανά.

«Το ξέρω». Συνέχισε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο σε ένα ρόζο στις ξύλινες σανίδες του πατώματος, ενώ τα χέρια του είχαν σφιχτεί σε γροθιές στα πλευρά του.

Έκλεισα τις παλάμες του μέσα στις δικές μου και σταδιακά ξεδίπλωσα τα δάχτυλά του. Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε, το βλέμμα του μαλάκωσε.

«Μου έσωσες τη ζωή;» ρώτησα.

Το πρόσωπο του Άσερ πήρε ένα κατακόκκινο χρώμα κι ένιωσα τα δάχτυλά του να τρέμουν ελαφρά.

«Δεν ξέρω, δηλαδή...» Χαμογέλασα πλατιά, οπότε εκείνος έδειξε να συνέρχεται από τη σαστιμάρα του. «Εννοείται πως σε έσωσα», είπε, καθώς επέστρεφε ένα μέρος της γνωστής αυτοπεποίθησής του. «Και θα διεκδικήσω όλες τις σχετικές δάφνες. Μάλιστα, κατάφερα να σε φέρω εδώ πάνω στην ώρα. Το ότι δεν πέθανες αμέσως από εκείνο το ξίφος οφείλεται στο ανθρώπινο αίμα σου. Αν ήσουν απόλυτα άγγελος, θα είχες πεθάνει στη στιγμή». Συνοφρυώθηκε. «Είμαι βέβαιος πως η Τάξη θα είναι ενθουσιασμένη

με όλο αυτό. Νόμιζαν πως είχαν εξαλείψει την απειλή σου».

«Έκαναν λάθος», είπα.

«Χαίρομαι που βλέπω ότι το κώμα δεν έκαμψε το αγωνιστικό σου πνεύμα». Ο Άσερ χαμογέλασε κι έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του.

«Τι απέγινε ο Ντέβιν; Αφότου φύγαμε;»

«Δεν ξέρω». Σταύρωσε τα μπράτσα πάνω στο στήθος του, παρατηρώντας με. «Μήπως κήκε στη φωτιά; Αυτό θα ήταν ένα ευχάριστο τέλος σε αυτή την ιστορία».

Θυμήθηκα τον ξανθό άγγελο που είχε σταθεί φίλος μου. Ήταν κάτι περισσότερο από φίλος, ήταν ο μόνος στον οποίο μπορούσα να στραφώ όποτε αισθανόμουν μόνη, φοβισμένη και δεν είχα ποιον να εμπιστευτώ. Εκείνος, όμως, ήταν εξαρχής έτοιμος να με προδώσει. Ένα αίσθημα οργής σιγόβραζε κάτω από την επιδερμίδα μου. Ακόμα κι έτσι, όμως, δεν μπορούσα να ευχηθώ να ήταν νεκρός.

Έγειρα πάνω στα μαξιλάρια, νιώθοντας ξαφνικά εξουθενωμένη.

«Λοιπόν, πόσο καιρό είχα χάσει τις αισθήσεις μου; Η θεία Τζο, οι φίλοι μου... μήπως ανησυχούν;»

«Είναι κάτι μέρες».

Απέμεινα να τον κοιτάζω σαν χαμένη, προσπαθώντας να συγκρατήσω τον πανικό μου.

«Ναι», είπε. «Πιθανότατα να ανησυχούν πολύ».

«Ξέρει η θεία Τζο πως είμαι καλά; Είχες νέα της Κέισι;» Ο Άσερ μόρφασε αμήχανα. Σχεδόν έδειχνε να έχει τύψεις. «Τι τρέχει;» ρώτησα, ενώ ο πανικός φούντωνε. Τελευταία φορά που είχα δει την Κέισι βρισκόταν σε κώμα στο νοσοκομείο. «Συμβαίνει κάτι με την Κέισι; Της έχεις μιλήσει;» Ξαφνικά, η σκέψη μιας ζωής χωρίς την καλύτερή μου φίλη

με καταπλάκωσε. Μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα. Μπορούσα να δημιουργώ φωτιά, να προκαλώ πλημμύρα και στο σώμα μου κυλούσε αίμα αγγέλων. Όμως μου ήταν αδύνατο να ζήσω χωρίς την Κείσι. «Άσερ, είναι καλά;»

Εκείνος κατέβασε τα μάτια και κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν μπορούσα... Δεν ήξερα πώς να το κάνω χωρίς να αποκαλυφθώ. Δεν μπορούσα να τηλεφωνήσω έτσι, ξερά, στη θεία σου και να πω “Γεια, η Σκάι βρίσκεται σε κόμα! Όμως δεν μπορώ να σας πω τι συνέβη ή πού βρίσκεται, οπότε μη με ρωτήσετε!” Φαντάσου πώς θα αντιδρούσε αν το μόνο που θα είχα να της πω ήταν “Δείξτε μου εμπιστοσύνη”. Έλα τώρα, Σκάι. Κοίτα με. Ακόμα κι εγώ δεν εμπιστεύομαι τον εαυτό μου». Σήκωσε το κεφάλι κι άπλωσε τα χέρια, σαν να έδειχνε την κατάστασή του. Το τσαλακωμένο πουκάμισο. Το ξεθωριασμένο παντελόνι. Τις φαγωμένες μπότες και το πονηρό χαμόγελο. Αν ήμουν στη θέση της θείας Τζο, ούτε κι εγώ θα τον εμπιστευόμουν. Μάλιστα, είχα χρειαστεί πάρα πολύ μεγάλο διάστημα μέχρι να καταφέρω να τον εμπιστευτώ.

«Ναι, μάλλον».

«Κι άλλωστε...»

«Τι, έχει κι άλλο;» ρώτησα.

«Δε μου το επέτρεπαν. Οι Πρεσβύτεροι. Μου απαγόρευαν να επικοινωνήσω με την οικογένεια και τους φίλους σου, πριν να είμαστε βέβαιοι για το πώς θα εξελισσόταν η πορεία της υγείας σου».

«Πώς μπόρεσαν να αποφασίσουν κάτι τέτοιο;»

«Η εκκεχειρία έχει λήξει. Τίποτε δεν μπορεί πλέον να θεωρείται δεδομένο. Το ότι η Επανάσταση δεν ελέγχει τη μοίρα σου δε σημαίνει πως οι ηγέτες της δεν επιθυμούν τα

πράγματα να εξελιχθούν έτσι όπως θα τους εξυπηρετούσε».

Ένας περίεργος θυμός άρχισε να με καταλαμβάνει.

«Με χρειάζονται, έτσι δεν είναι; Χρειάζονται τις δυνάμεις μου».

Ο Άσερ σηκώθηκε και μου έσφιξε το χέρι.

«Έχεις τεράστια σημασία για τον αγώνα, Σκάι. Μακάρι να ήξερες πόσο σημαντική είσαι». Το βλέμμα του γυάλιζε, σοβαρό. Ξαφνικά, αναρωτήθηκα αν εξακολουθούσαμε να εννοούμε την Επανάσταση.

Ο Άσερ πέρασε διστακτικά το χέρι του γύρω μου.

«Έλα», είπε. «Όλα θα πάνε καλά». Έγειρα πάνω στο στήθος του κι ένιωσα ένα ακόμα κύμα συναισθημάτων απέναντι στο γνώριμο άρωμα της κανέλας και του γαρίφαλου. Πικάντικο και γλυκό συνάμα. Μου θύμιζε τόσο πολλά πράγματα: εκείνη τη φορά που εγκλωβιστήκαμε στη χιονοσπηλιά, όταν είχαμε πάει για σκι κι εκείνος μου έδειξε πώς να δημιουργώ φωτιά στις παλάμες μου· τη μαγική νύχτα πάνω στο μηχανάκι χιονιού, με τις μικρές μπάλες φωτιάς που αιωρούνταν γύρω μας σαν φανάρια· και τη νύχτα που συνειδητοποίησα πόσο πολύ ήθελα να είμαι με τον Άσερ, ότι δεν μπορούσα να τα καταφέρω μόνη μου. Ότι χρειαζόμουν κάποιον. Χρειαζόμουν εκείνον.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στα μαύρα μάτια του. Κι εκείνος με χρειαζόταν.

Ξαφνικά, σκέφτηκα πως, εφόσον ήμουν μαζί με τον Άσερ, ίσως να ήμουν πράγματι στο *σπίτι* μου. Ήμουν ασφαλής εδώ. Η Τάξη δεν μπορούσε να με βλάψει. Κι οι δυνάμεις του σκότους που διέθετα ήταν πολύ ισχυρότερες απ' ό,τι εκείνες του φωτός. Από τη μέρα που οι δύο άγγελοι είχαν εμφανιστεί στη ζωή μου, ήμουν κάθετα αντί-

θετη στο να πάρω μια απόφαση. Όλοι είχαν κάποια σχέδια για μένα, κάτι ήθελαν από μένα. Ίσως, όμως, τώρα να ήξερα κι εγώ τι ήθελα.

Ίσως να είχα πάρει ήδη την απόφασή μου.

Έπρεπε να κάνουμε ησυχία. Στην καμπίνα δεν υπήρχε ηλεκτρικό ρεύμα κι όταν ανάβαμε φωτιά ο Άσερ τραβούσε τις σκονισμένες κουρτίνες ώστε να μη μας δει κανείς από το δάσος – σε περίπτωση που κάποιο μέλος της Τάξης βρισκόταν εκεί. Πλέον, δεν μπορούσαν να στηρίζονται μονάχα στην Όραση. Όπως μου θύμιζε ο Άσερ, οι δυνάμεις μου θόλωναν το πεπρωμένο όλων εκείνων που βρίσκονταν γύρω μου. Έπρεπε να καταφύγουν σε άλλες μεθόδους.

Χρειάστηκε να περάσουν μερικές μέρες προκειμένου να αρχίσω να νιώθω καλύτερα. Διαρκώς ήμουν εξουθενωμένη κι ο Άσερ με την Άρντιθ αναλάμβαναν σε βάρδιες να με προσέχουν, καθισμένοι στην καρέκλα, ενώ εγώ έκανα ανήσυχο ύπνο. Παρότι ένιωθα την ίδια ζήλια που με είχε κεντρίσει την πρώτη φορά που την είδα, ήταν αδύνατο να μη συμπαθήσω την Άρντιθ. Όταν κοιμόταν ο Άσερ και με πρόσεχε εκείνη, προσπαθούσα να την κάνω να μιλήσει.

«Πόσο καιρό γνωρίζεις τον Άσερ;» τη ρώτησα μια νύχτα. Το φεγγάρι στεκόταν ψηλά στον μαύρο ουρανό, φωτίζοντας το πάτωμα του μικρού υπνοδωματίου. Είχα κουλουριάσει στο πλευρό μου, με το σκέπασμα σηκωμένο μέχρι το πιγούνι μου, κι η Άρντιθ καθόταν στην κουνιστή καρέκλα, στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Κάθε φορά που ερχόταν προς τα εμπρός, το πρόσωπό της ξεπρόβαλλε μέσα από τις σκιές.

«Πολύ καιρό», απάντησε. «Από τότε που ήμασταν πολύ νέοι. Παρακαλούσαμε γονατιστοί να μας στέλνουν σε αποστολές στη Γη, όπως οι γονείς μας. Και κάθε φορά μάς έλεγαν: “Να μεγαλώσετε πρώτα”». Μου χαμογέλασε. «Κι όταν μεγαλώσαμε, θέλαμε να γίνουμε ξανά νέοι. Είδαν τόσα πράγματα τα μάτια μας». Κούνησε το κεφάλι της. «Ευχόμεσταν να μην το είχαμε ζητήσει ποτέ».

Δίστασα για λίγο. Μια σκιά πέρασε μπροστά από το φεγγάρι, οπότε δεν μπόρεσα να δω το πρόσωπό της.

«Γιατί;» ρώτησα.

«Το να είσαι Επαναστάτης δεν είναι εύκολο», είπε. «Το διαρκές χάος. Η αντίδραση στα σχέδια της Τάξης. Ούτε το να είσαι Φύλακας είναι εύκολο, αν κι αυτό δεν το γνωρίζω από πρώτο χέρι».

«Πρέπει να είναι δύσκολο να έχεις μόνο εκείνες τις δύο επιλογές, Σκοτάδι και Φως, και τίποτε ανάμεσά τους».

Ένα λοξό χαμόγελο ξεπρόβαλλε στο πρόσωπό της.

«Εσύ, περισσότερο από κάθε άλλο, θα έπρεπε να ξέρεις πώς είναι αυτό, Σκάνι».

Ήταν αλήθεια, όμως όσο περισσότερο το σκεφτόμουν, τόσο περισσότερο δε φάνταζε σωστό. Έπρεπε να υπάρχει ένας μέσος τόπος. Αλλιώς, πώς θα μπορούσε κανείς να μην τρελαθεί; Πώς θα μπορούσα εγώ να μην τρελαθώ;

Έμεινα ξύπνια πολλή ώρα, κάνοντας διάφορες σκέψεις, παρατηρώντας τα σχέδια που έκανε το σεληνόφως καθώς μετατοπιζόταν στο ξύλινο πάτωμα. Όταν σήκωσα τελικά το κεφάλι, συνειδητοποίησα πως η Άρντιθ είχε αποκοιμηθεί. Μου φαινόταν παράξενο που ένας άγγελος είχε ανάγκη από ύπνο, όμως τότε θυμήθηκα αυτό που μου είχε πει ο Άσερ. Όταν βρισκόμαστε στη Γη, αποκτούμε ανθρώπινη

μορφή, ανθρώπινες επιθυμίες, ανθρώπινες ανάγκες. Αναρωτήθηκα πώς να είναι όταν δε βρίσκονταν στη Γη. Ποιες ήταν οι αγγελικές ανάγκες;

Αισθανόμουν ανήσυχη. Ήσυχα, ώστε να μην ξυπνήσω την Άρντιθ, παραμέρισα τα σκεπάσματα και βγήκα ακροπατώντας από το δωμάτιο. Μετατόπιζα το βάρος μου με αργές κινήσεις πάνω στο παλιό, ξύλινο πάτωμα, φροντίζοντας να μην πατήσω σανίδες που έτριζαν, καθώς προχωρούσα στις μύτες των ποδιών στο διάδρομο και κατέβαινα προσεκτικά τα σκαλοπάτια. Έμεινα κοντά στον τοίχο και κοίταξα στο μεγάλο καθιστικό της καμπίνας. Ο Άσερ καθόταν σκυμμένος προς τα εμπρός στον καναπέ, κοντά στο τζάκι.

Μέσα στο τζάκι, όμως, δεν έκαιγε φωτιά.

Αντίθετα, η φωτιά είχε μετακινηθεί από την εστία στον αέρα. Πορτοκαλί, κόκκινες, κίτρινες και μπλε φλόγες υψωνονταν από πάνω του στο σκοτεινό δωμάτιο, ρίχνοντας σκιές που χόρευαν στους τοίχους. Ενώ παρακολουθούσα, οι φλόγες απλώθηκαν και σχημάτισαν κύκλο κι εκείνος καθόταν από κάτω, με το κεφάλι ακουμπισμένο στις παλάμες. Τι έκανε;

Η πλάτη του Άσερ φούσκωνε κι έπεφτε ρυθμικά με κάθε του ανάσα. Έδειχνε τόσο συγκροτημένος, σαν να έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του ώστε να αναπνέει σταθερά. Έχοντας την τάση να ακολουθεί τις διαθέσεις και τις μεταστροφές της ενέργειάς του, ο Άσερ δεν ξεχώριζε ακριβώς για τον αυτοέλεγχό του. Όπως τον παρατηρούσα τώρα, όμως, κατακλυζόμουν από μια απόκοσμη αίσθηση δέους. Αναρωτήθηκα τι ήταν αυτό που έλεγε.

Όπως στεκόμουν εκεί, η ανάσα του σκάλωσε κι ένας

ελαφρύς σπασμός τράνταξε το στήθος του. Σαν να μην μπορούσε πια να το ελέγξει, ένας πνιχτός ήχος ξέφυγε από μέσα του. *Αχ, όχι*, σκέφτηκα, συνειδητοποιώντας ότι παρακολουθούσα κάτι που δεν έπρεπε. Έκανα να φύγω, όμως το πόδι μου σκάλωσε σε μια ξεχαρβαλωμένη σανίδα που έτριξε από κάτω μου. Το κεφάλι του Άσερ τινάχτηκε μεμιάς επάνω και τα βλέμματά μας συναντήθηκαν. Μου κόπηκε η ανάσα.

Η καταιγίδα που μαινόταν στα μάτια του απειλούσε να με σαρώσει. Ήταν ένα βλέμμα που είχα δει μόλις μία φορά στο παρελθόν, τη νύχτα που είχαμε τσακωθεί στη στέγη του σπιτιού μου. Τα όσα μού είχε πει εκείνη τη νύχτα επέστρεψαν ορμητικά, σαν να είχε προφέρει εκείνα τα λόγια μόλις χτες.

«Ξέρεις γιατί κάνω πλάκα όλη την ώρα;» Σηκώθηκε σαν να ήταν τυλιγμένος και να ξετυλίχτηκε. «Ξέρεις γιατί προσπαθώ να διατηρώ την κατάσταση ανάλαφρη και ανέμελη; Γιατί αν ήξερες –αν πραγματικά ήξερες– τι συμβαίνει μέσα σου, στους κόλπους της Τάξης, της Επανάστασης, αν ήξερες τι λένε οι άγγελοι, τι σε περιμένει, θα είχες βάλει τα κλάματα, Σκάι. Θα είχες παραλύσει από το φόβο. Γι' αυτό σε πειράζω. Το κάνω για σένα. Γιατί, αν δεν το έκανα, δε θα τα κατάφερνες. Ούτε εβδομάδα δε θα έβγαζες».

Ο Άσερ κατάφερε με κόπο να τραβήξει το βλέμμα του από πάνω μου. Η φωτιά έπεσε απότομα κάτω και μετατράπηκε σε στάχτες που σιγόκαιγαν, μόλις άγγιξε το πάτωμα. Άθελά μου έκανα ένα βήμα πίσω, στις σκιές, κολλώνοντας με την πλάτη στον τοίχο.

Δε με άφηγε ποτέ να καταλάβω ότι ήταν ανήσυχος ή ταραγμένος. Αυτό προσπαθούσε να μου εξηγήσει εκείνη

τη νύχτα πάνω στη στέγη. Αυτό που έβλεπα τώρα ήταν κάτι που κανονικά δεν έπρεπε να το έχω δει. Μια προσωπική στιγμή που ο Άσερ δεν είχε θελήσει να μου αποκαλύψει. Ήταν κάτι που προσπαθούσε, καθημερινά, να μου κρύψει, καλύπτοντάς το πίσω από πειράγματα και αστεία.

Ήταν φόβος. Ο Άσερ φοβόταν.

Πριν προλάβει να πει λέξη, έκανα μεταβολή κι ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου κι εκεί χώθηκα κάτω από τα σκεπάσματα, μέχρι που ξημέρωσε. Δεν προσπάθησε να με ακολουθήσει.

Όταν ξυπνά σ' ένα άγνωστο περιβάλλον, η Σκάι ξέρει ότι της έχει συμβεί κάτι φοβερό. Και μόνο τη στιγμή που θα ακούσει τη φωνή του Άσερ, του μελαχρινού αγγέλου που ερωτεύτηκε, θα την πνίξουν και πάλι οι αναμνήσεις.

Προσπαθεί να αφήσει πίσω της το παρελθόν, αλλά γνωρίζει ότι θα τη στοιχειώνει για πάντα η προδοσία που παραλίγο να της κοστίσει τη ζωή.

Η Σκάι γυρίζει στο σπίτι, τίποτε όμως δε θα είναι πια το ίδιο. Καθώς δοκιμάζει τα όρια των δυνάμεών της, ανακαλύπτει ότι είναι πολύ πιο ισχυρή απ' όσο φανταζόταν. Τόσο η Τάξη όσο και η Επανάσταση τη θέλουν στο πλευρό τους. Εκείνη, ωστόσο, δεν μπορεί να ξεχάσει την τρομακτική αλήθεια για την Τάξη ούτε, όμως, να ταχθεί αβίαστα υπέρ της Επανάστασης.

Το δεύτερο βιβλίο μιας σαγηνευτικής τριλογίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0156-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ.: 12675

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η